

považují za prokázané, bylo takového rázu, že za daných okolností musí býti nazváno nejen neslušným, nýbrž přímo společensky nemožným, beztaktným, hrubým a neotesaným, zvláště uváží-li se, že soukromí obžalobci se zachovali takovým způsobem za příležitosti zvláště významné, při oficiální návštěvě ministra obchodu v Z., při uvítání ministra, tedy při příležitosti slavnostní, kdy porušení společenské slušnosti bylo tím nápadnějším a následkem toho tím důtklivějšího pokárání hodným. To uznal správně nejen prvý soudce, nýbrž také soud odvolací, jenž toliko použité slovo »hulvátství« shledal za vybočující z meze oprávněné kritiky, ale ovšem — jak z toho, co uvedeno, na jevo jde — toliko vycházejí z omylného posuzování pojmu slova toho. Při správném výkladu toho slova nelze v něm spatřovati ničeho více, než drsné sice, ale správné a přiléhavé označení způsobu, jakým se oba soukromí obžalobci před ministrem obchodu zachovali. Jest tedy odsouzení obžalovaného pro užití onoho slova právně mylným, pročez bylo zmateční stížnosti podle §u 33 tr. ř. vyhověti, a podle §ů 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2748.

S hlediska § 335 tr. zák. nestačí zjistiti objektivně, co bylo v souzeném případě zdrojem ohrožení lidské společnosti, nýbrž jest se soudu vysloviti i o tom, zda pachatel předvídal nebo měl a proto mohl předvídati, že z jeho jednání (opomenutí) může nastati onen konkrétní ohrožující stav, jenž pak vyvrcholil ve skutečnou škodu (úrazem).

Vlastní neopatrnost poškozeného nevyvíňuje pachatele, leč by byla počátkem samostatné příčinné řady vedší k ohrožení a úrazu.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1927, Zm I 613/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 14. září 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil do první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

důvodů:

Napadený rozsudek uznává obžalovaného vinným přečinem podle §§ 335, 337 tr. zák. proto, že jel jako řidič osobního auta dne 27. srpna 1924 v Ž. neopatrně, a tím se dopustil činu ohrožujícího tělesnou bezpečnost lidí. V důvodech klade rozsudek obžalovanému za vinu, že, nedbaje policejního předpisu města Ž., bez naléhavé nutnosti zůstal na pravé straně ulice a zbytečně daleko zabočil na pravo, kde viděl státi skupinu lidí; že nedával znamení rukou, zda zamýšlí jeti dále k P. či k domu »K.«; že svým bezúčelným obloukem a zajižd'kou vyvolal v poškozeném S-ovi omyl o skutečném směru jízdy a přiměl ho k osudnému překročení silnice. Rozsudek uzavírá tyto vývody výrokem, že z jednání

obžalovaného vychází na jevo vědomá nedbalost, pročež že ho bylo uznati vinným. Již na první pohled je z rozsudku zřejmým zmateční stížností vytýkaný nedostatek zjištění a odůvodnění viny obžalovaného po stránce subjektivní. Neboť není v rozsudku výroku o tom, zda obžalovaný s toho kterého s hledisek §u 335 tr. zák. nahlížel neb aspoň bez zanedbání povinné náležité péče mohl nahlédnouti, že z objektivních okolností, jimiž byla podle názoru nalézacího soudu založena příčinná řada vedší k ohrožení tělesné bezpečnosti a úrazu Viléma S-a, nebezpečí takové plyne; konkrétně řečeno, zda si byl nebo měl a mohl býti vědom, že ohrozí lidskou bezpečnost tím, že, minuv M-ovou uličku zůstal bez naléhavé nutnosti proti policejnímu předpisu na pravé straně a zabočil zbytečně daleko na pravo, kde viděl státi skupinu lidí, že nedával znamení rukou, zda zamýšlí jeti dále k P. či k domu »K.« a že svým bezúčelným obloukem a zajížděnkou může vyvolati v některé z osob na ulici přítomných omyl o skutečném směru své jízdy a může ji tím přiměti k překročení ulice. Náležitě po formelní stránce odůvodněného zjišťovacího výroku v tomto směru bylo třeba, neboť zákon činí v §u 335 tr. zák. zodpovědným za jednání nebo opomenutí, o němž pachatel může nahlížeti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti ohrožení lidské bezpečnosti, nastalo-li z toho těžké poškození nebo smrt člověka. Neměl tedy nalézací soud přestati na tom, že zjistil objektivně, které byly v souzeném případě zdroje ohrožení lidské bezpečnosti, nýbrž měl se také vysloviti o tom, zda obžalovaný předvídal nebo měl a proto mohl předvídati, že z jeho jednání neb opomenutí může nastati onen konkrétní ohrožující stav, jenž pak vyvrcholil ve skutečnou škodu těžkým úrazem V. S-a.

Než rozsudek jest také ve svých objektivních předpokladech stížen některými z formelních vad, jež mu vytýká zmateční stížnost. Dlužno ovšem předeslati, že nelze se zmateční stížnosti souhlasiti, pokud případné (rozsudkem ani nezjištěné) vlastní neopatrnosti poškozeného příkládá význam obžalovaného za všech okolností vyvíňující. Význam ten měla by vlastní neopatrnost poškozeného jen v tom případě, že by byla počátkem samostatné příčinné řady vedší k ohrožení a úrazu. Jakožto pouhá okolnost přistouplivší k příčinné řadě, založené přičítatelným jednáním neb opomenutím obžalovaného neruší vlastní neopatrnost poškozeného zodpovědnosti obžalovaného, jenž podle zásady, vyslovené v §u 134 tr. zák. a platné pro veškeré delikty proti lidské bezpečnosti zodpovídá za vše, co je s jeho jednáním neb opomenutím v příčinné spojitosti tak, že by bez něho nebylo nastalo, bez ohledu na to, zda nastal konkrétní následek ohrožení také proto, že se k příčině obžalovaným založené přidružily ještě příčiny spočívající v okolnostech dalších a jím třebas ani nepředvídatelných.

Čís. 2749.

Lze uraziti (§ 487—496 tr. zák.) i osobu pachateli neznámou. V takových případech, kde se urážlivý projev podle znamení v něm uvedených vztahuje na jednu z osob, přináležejících k určitému sboru, kruhu a pod. (na př. ke kruhu zástupců určité firmy), jest legitimována k sou-